Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Den fem og fyrretyvende Aars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Sluttet.)

Femte Dag.

Lørdag Eftermiddag den 10de April 1875.

Koret sang: „Hvilke underfulde Ting vi nu beskue."

Bøn af Biskop E. F. Sheets.

Koret sang: „Alle prise den herlige Dag."

Autoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bleve foreslaaede til Opholdelse af Eldste Geo. Q. Cannon, hvilket énstemmig vedtoges med opløftet Haand af de over ti tusinde Hellige, der vare nærværende:

Brigham Young, Profet, Sér og Aabenbarer samt Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt i Verden.

Geo. A. Smith og Daniel H. Wells, Præsident Brigham Youngs Raadgivere.

Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington, John W. Young og George Q. Cannon, Præsident B. Youngs assisterende Raadgivere.

Orson Hyde, Orson Pratt sen., Wilford Woodruff, John Taylor, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun., Jos. F. Smith og Alb. Carrington, Medlemmer af de Tolvs Kvorum.

John Smith, Kirkens Patriark.

George B. Wallace, Præsident over denne Stav af Zion, William H. Folsom og John T. Caine, hans Raadgivere.

William Eddington, Thomas E. Jeremy, J. H. Rumell, Miner G. Attwood, Dimick B. Huntington, Theodore McKean, Hosea Stout, Milando Pratt, J. R. Winder, Geo. J. Taylor, Henry Dinwoodey, Millen Attwood, A. M. Cannon, J. Horne, Andrew W. Winberg og Geo. Nebeker, Medlemmer af Højraadet.

Elias Smith, Præsident for Højpræsternes Kvorum, Edward Snelgrove og Elias Morris, hans Raadgivere.

Jos. Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvfjerds, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, J. Gates og John Van Cott, Medlemmer af de første syv Præsidenter af de Halvfjerds.

E. W. Dawis, Præsident over Ældsternes Kvorum, W. W. Taylor og Junius F. Wells, hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton, hans Raadgivere.

Sam. G. Ladd, Præsident for Præsternes Kvorum, Wm. McLachlin og James Latham, hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum, Martin Lenzi og Henry J. Doremus, hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Kvorum, John H. Picknell og Thomas C. Jones, hans Raadgivere.

Geo. A. Smith, Bestyrer for de timelige Anliggender af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, John Sharp, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Jos. F. Smith, Moses Thatcher, John Van Cott, Amos M. Musser, James P. Freeze, F. A. Mitchell, Thomas Taylor, hans Medhjælpere.

Albert Carrington, Præsident for det vedvarende Emigrationsfond.

Truman O. Angell, Kirkens Arkitekt.

Orson Pratt, Historieskriver og almindelig Kirke-Registrator; Wilford Woodruff, Assistent.

Embedsmænd i den forenede Orden:

Præsident for den forenede Orden i hele Verden, hvorsomhelst den er oprettet: Brigham Young.

Første Vicepræsident: George A. Smith.

Anden Vicepræsident: Daniel H. Wells.

Assisterende Vicepræsidenter: Orson Hyde, Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun, Jos. F. Smith og Albert Carrington.

Sekretær: David McKenzie.

Assisterende Sekretærer: Geo. Goddard, D. O. Calder, P. A. Shettler, James Jack og J. T. Caine.

Hoved-Bogholder: T. W. Ellerbeck.

Kasserer: Geo. A. Smith.

Assisterende Kasserer: Biskop E. Hunter.

Direktører: H. S. Eldredge, John Sharp, Feramorz Little, Moses Thatcher, John Van Cott, James P. Freeze, Henry Dinwoodey, Thomas Taylor og E. F. Sheets.

Ældste George Goddard blev opholdt som Konferencens Skriver.

Præsident B. Young talte derpaa til Forsamlingen.

Mødet hævedes til Søndag Formiddag Kl. 10.

Koret sang: „Alles Øjne vente paa Herren."

Taksigelse af Præsident B. Young.

Sjette Dag.

Søndag Form. den 11te April Kl. 10.

Koret sang: „Tiden er nær, den lykkelige Tid."

Bøn af Ældste John W. Young.

Koret sang: „Det store og herlige Evangelii Lys."

Ældste Orson Pratt oplæste nogle Skriftsteder, begyndende med det 18de Vers af det sidste Kapitel hos Esajas.

Der indeholdtes nogle meget vigtige Profetier i nævnte Vers, især deleshed med Hensyn til Indsamlingen af Israels Børn i de sidste Dage, ved hvilken særlige Tidsperiode et vist Tegn vilde vise sig, idet et Folk fra alle Nationer under Himlen vilde blive indsamlet til Jerusalem som forudsagt. Sendebud vilde blive sendte ud iblandt Hedningerne. Det Tegn, der blev lovet af Gud den Almægtige, og som blev udtalt af Jesus Kristus til Indbyggerne paa dette Kontinent, var, at naar „Mormons Bog" kom for Dagen for Hedningerne, skulde Indsamlingen af Israel begynde, saa at Fadenrens Forjættelser maatte blive opfyldte. Mormons Bog skulde derefter komme fra Hedningerne til Lamaniterne eller Indianerne, som tidligere vare hentærede i Vantro paa Grund af deres Ugudelighed, og vare blevne et mørkt og afskyeligt Folk. Men disse Ting vilde finde Sted paa dette Kontinent, fordi der her findes civil og religiøs Frihed, og i den Hensigt at oprette Guds Rige paa Jorden. Naar Evangeliet skulde prædikes blandt Lamaniterne, skulde Israels adspredte Stammer blive samlede tilsammen. Femogfyrretyve Aar havde Guds Tjenere været udsendte blandt Hedningerne og havde fremlagt og prædiket til dem Guds Ord, saaledes som det er aabenbaret i Mormons Bog. Nogle Missionærer vare blevne udsendte til Lamaniterne, og det er bleven berettet, at de ogsaa have været besøgte af tre Nefiter, som vare blevne tilladte at forblive paa Jorden og ikke smage Døden. Det var bleven sagt, at disse Mænd havde besøgt Indianerne og sagt dem, at de skulde opsøge de Sidste Dages Helliges Ældster, saa at de kunde blive døbte, omvende sig fra deres Synder, lægge deres Krigsvaaben tilside og holde op med at stjæle. De tre Nefiter bleve lovede af Frelseren, at de skulde leve paa Jorden, indtil alle Ting, der vare blevne omtalte af Profeterne, skulde opfyldes, og indtil Guds Herlighed skulde aabenbares. De bleve ligeledes lovede, at de ikke mere skulde have Sorg eller Pine, og bleve optagne til Himlen, hvor de saa og hørte Ting, som Gud forbød dem at aabenbare. Deres Legemer undergik en Slags Forandring, saa at de ikke skulde smage Døden. Tre Gange bleve disse tre Nefiter kastede i en glødende Smelteovn og kom dog uskadte derfra. Tre Gange bleve de kastede i Dyrekulen, hvor de vilde Dyr legede med dem, ligesom et Barn leger med Unglammet. De bleve kastede i Fængsel, men paa deres Ord faldt Fængselmurene ned. Ingen Slags Tortur eller noget Sted, hvor de bleve kastede, tillodes at skade dem. Israels Huses Levninger omfattede selvfølgelig ikke hele Israels Hus. Udtrykket havde kun Hentydning til Efterkommerne af Joseph, der blev solgt til Ægypten. Der var en Mængde andre Grene af Israel, som bleve førte til Nordenland. Disse maatte komme til Zion, og naar den Tid kom, vilde Isbjergene flyde ned for deres Aasyn og de øde Ørkener afgive Vand, efterhaanden som de skrede frem. Dette var en Profeti, der blev given af Profeten Jos. Smith, som var den største Profet, der nogensinde havde levet paa Jorden med Undtagelse af Kristus. De ti Stammer vilde komme til Zion og modtage en Velsignelse under Efraims Børns Hænder, og der var Nogle i denne Forsamling, som vilde hjælpe til at udsende 144,000 som Missionærer, der skulde gaa ud og indsamle de adspredte Levninger af Jakob fra enhver Del af den beboelige Klode.

Han læste derpaa en anden Profeti af Mormons Bog, hvori der fremsattes, at Indianerne vilde blive slagne af Hedningerne, og at hvis Hedningerne skulde forkaste Evangeliets Fylde, som det er

fremsat i Mormons Bog, vilde Herren borttage Evangeliet fra dem og sende det til de stakkels fornedrede Indianere. Enhver Profeti, som var bleven udtalt af Guds Tjeneres Mund med Hensyn til denne Nation eller andre Nationer, som undertog sig at stride imod Zion, skulde gaa i bogstavelig Opfyldelse.

Konferencen hævedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: „Ære være Gud i det Høje."

Taksigelse af Ældste F. D. Richards.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: „Vor Gud, vi Dig tilskrive."

Bøn af Ældste F. A. Mitchell.

Koret sang: „Vi Alle lovprise Jesu Navn."

Medens Nadveren ombeltes, talte Kaulajnamoku, en Indfødt fra Sandwichs-Øerne, for en kort Tid til den store Forsamling.

Ældste F. A. Mitchell, en tilbagevendt Missionær fra Sandwichs-Øerne, oversatte nævnte Tale som følger: „Han ønskede at udtrykke sin Hengivenhed for Præsidenten og alle hans Venner her. Talte om Evangeliets Indførelse af Ældste Geo. Q. Cannon og Andre. Sagde, at han vidste om deres Komme og forenede sig med Kirken i 1853, og havde bestandig siden været en stadig og fast Troende. En kort Tid efter hans Indtrædelse i Kirken blev han lagt paa Sygelejet, men blev helbredet ved Guds Gave og Kraft. Han havde været paa Mission til forskjellige Dele af Sandwichs-Øerne, og var kommen her forat leve iblandt de Hellige for en lille Tid. Han følte sig ikke klog i sine egne Øjne, men glædede sig ved Kundskaben om Saliggjørelsens Plan og bad Gud at velsigne de Hellige i Jesu Navn."

Ældste F. A. Mitchell sagde, at Kaulojnamoku havde erholdt Tilladelse til at forlade sit Fødeland og opholde sig her saa længe, som han ønskede. Han ønskede at lære det engelske Sprog, ligeledes et Haandværk, og gjøre sig almindelig nyttig. Han havde selv været paa en Mission til disse Øer for næsten to Aar, var tilfreds med at gaa og tilfreds med at komme, og haabede at gjøre sig brugbar ved Opbyggelsen af Guds Rige.

Præsident B. Young talte til Forsamlingen om Lamaniterne og andre Gjenstande.

Konferencen hævedes til den 6te Oktober 1875 Kl. 10 Form. i det nye Tabernakel, Salt Lake City.

Koret sang: „Jeg vil synge om Herrens Naade."

Præsident Young rejste sig tilligemed den hele Forsamling og velsignede Brødrene, som havde talt under Konferencen, Koret og Organisten, dem, som havde bedet, og sluttelig alle Forsamlinger af Hellige, baade her og over hele Verden samt alle Dydige og Oprigtige under ethvert Klima.

Professor Geo. Careless ledede Tabernakel-Koret, og J. Daynes var Organist.

Saaledes endte en af de længste og mest interessante Konferencer, der nogensinde er bleven afholdt i Salt Lake City. Uagtet de første fire Dage vare meget kolde, og det snede det Meste af Tiden, tabte aldrig Interessen sig for Konferencen, men en stadig Forøgelse af Tilhørere vedligeholdt sig Dag efter Dag indtil i Eftermiddags, da det rummelige Tabernakel var ganske overfyldt, saa at Mange maatte gaa bort uden at faa Plads.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

den 22de og 23de Maj 1875.

Lørdag den 22de Maj Kl. 8 Aften tog Konferencen sin Begyndelse, idet en Forsamling blev afholdt i Lokalet paa Nørrebro.

Tilstede vare følgende Brødre fra Zion: Apostelen Jos. F. Smith, Præsident over den europæiske Mission, Eldsterne F. M. Lyman, John H. Smith, M. H. Hardy og E. N. Freeman, der for Nærværende vare paa Mission i England, C. G. Larsen, Præsident over den skandinaviske Mission, Eldsterne John Frantzen, K. Petersen, Andrew Andersen, P. C. Geertsen, N. Andersen, C. J. Gustafson, ~~S. E. Hansen~~ og J. M. Larsen.

Salme Nr. 141, „Nu vi os forsamle her," blev afsungen.

Bøn af Præs. K. Petersen.

Derefter Salme Nr. 188, „Det lufter mildt i Høst," osv.

Konferencens Præsident K. Petersen fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Sagde, det var ham en stor Glæde at være nærværende ved denne vigtige Lejlighed, eftersom man var forsamlet i Egenskab af en Konference, og ønskede, at vi maatte have megen Gavn og Nytte af vor Sammenkomst. — Tiden blev derpaa overladt Forstanderne, som afgave deres Rapporter. Ifølge disse fremgik det, at Tilstanden ialmindelighed var meget god i denne Del af Missionen. Som et Hele vare de Hellige villige til at opfylde deres Pligter og efterleve deres hellige Religion. Paa Sydsjællands Gren var Fremgangen mindre god. Mærkelig nok gaves der Mange, som syntes at være overbeviste om Sandheden af „Mormonismen", men som dog ikke vare tilbøjelige til at adlyde Evangeliets Principer. Den største Opvækkelse blandt Befolkningen paa Øerne syntes at være i Blangs Gren. De Hellige paa Bornholm vare med faa Undtagelser nidkjære i Efterlevelsen af deres Religion og Opfyldelsen af deres Pligter. Blandt de Fremmede der paa Øen var der ikke videre Opvækkelse. Forstanderne og Missionærerne vare Alle glade og lykkelige ved at arbejde for Herrens Gjerning og ønskede at fortsætte deres Bestræbelser i denne Retning.

Eldste Søren Hansen fremstod og afgav Beretning om sin Virksomhed i Missionen. Fortalte blandt Andet, at han havde rejst omtrent 230 Mil i Vinterens Løb og havde afholdt mange Forsamlinger.

Præs. K. Petersen gjorde nogle faa Bemærkninger og foreslog derpaa nogle Forandringer ved Præstedømmet, der bleve énstemmig vedtagne.

Salme: „O, Zions Land, Du Guds Tempels Sted", blev afsungen.

Taksigelse af Andrew Andersen.

Mødet aabnedes paany Søndag Formiddag Kl. 10 i Hr. Restauratør M. Hansen-Gissemanns store Selskabslokale, Bianko Lunos Sideallé, Fredriksberg.

Bøn af Eldste John M. Larsen.

Sangkoret afsang Salme Nr. 134, „Evige Fader, vi ydmygt Dig beder."

Eldste John M. Larsen fremstod og udtalte sin Mening om den Del af Missionen, hvor han var bleven anvist sin Virkekreds. Det var meget vanskeligt at faa nogen Indgang blandt de Fremmede paa Sydsjællands Gren; det syntes derfor ikke at være videre gode Udsigter paa den Kant af Missionen, derimod nærede

Fra Søren Christoffersen of Manti, Utah

han de bedste Forhaabninger om de øvrige Dele af hans Arbejdsmark. Kunde give Missionærerne, som virkede i Forening med ham, et godt Vidnesbyrd for deres Nidkjærhed og Trofasthed og glædede sig stedse ved Lejligheden, han havde, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden for sine Medmennesker.

Præs. K. Petersen ønskede Alle Velkommen og sagde, idet han talte om Missionærernes Virksomhed, at han var glad over det bevirkede Resultat. Han vidste, at Drivkraften til deres Nidkjærhed var den samme, som ledede Apostlene og Profeterne fordum. Missionærerne havde ikke været udsatte for videre Forfølgelse, naar undtages, at En var bleven arresteret. En stor Mængde Skrifter vare blevne afsatte og et Antal af 615 Forsamlinger afholdt, saa at han følte sig tilfreds over det Vidnesbyrd, der i det forløbne Halvaar var bleven aflagt om Sandheden. Han oplæste derefter den statistiske Rapport, hvoraf det erfaredes, at Konferencen for Nærværende udgjorde et Antal af 959 Medlemmer.

Talte om Offer som en ubetinget Nødvendighed forat blive Guds Ven i Lighed med Abraham, der var villig til at ofre sin eneste Søn, til hvem Forjættelserne knyttede sig. Sagde, at den, som forventede at skue Faderens Aasyn uden at adlyde Guds Befalinger, vilde paa en kommende Dag blive skuffet i sine Forventninger.

Det var med Glæde, Præs. C. G. Larsen fremstod og kunde vidne om Sandheden af dette Værk. Da det var nogen Tid siden, han havde været iblandt dem, vilde han give en lille Beretning om sin Runde i Missionen. Han havde havt megen Glæde paa sin Rejse, eftersom Rapporterne, der bleve afgivne, vare lovende for Evangeliets Fremme i disse Lande. Forsamlingerne havde allevegne været godt besøgte under de afholdte Konferencemøder, og Mange vare under hans Rejse blevne døbte og indlemmede i Kirken. Sagde, det var ethvert Menneskes Rettighed at dyrke Gud overensstemmende med sin Samvittighed. Derfor skulde man ikke sende vore Missionærer i Fængsel eller idømme dem Mulkter, som de ikke kunde udrede. Dog var dette ikke enestaaande Tilfælde i Historien, da det Samme skete i Jesu og Apostlenes Dage. Det Værk, vi vare meddelagtige i, var Guds Rige, og hans sande Evangelium blev prædiket for Beboerne af disse Lande, ja det samme Evangelium, som Apostlene sagde, skulde prædikes for den ganske Verden til et Vidnesbyrd. Var glad over at vide, at de Hellige vare gode og trofaste samt villige til at opfylde deres Pligter. Gav Brødrene af Præstedømmet et godt Vidnesbyrd for Nidkjærhed — saavel Ældsterne fra Zion som Landets egne Sønner. Sagde, at Ældsterne, der vare udsendte fra Zion, ikke vare komne hertil forat drage Fordel af Nogen, men kun forat forkynde dem Sandheden. Talte til Slutning om Aanden af „Mormonismen" og den Enighed, som allevegne er et Kjendemærke paa de Sidste Dages Hellige.

Ældste Andrew Andersen sagde, det var en stor Forrettighed, som vi de Sidste Dages Hellige nøde, da vi vare i Besiddelse af Gaverne og Kræfterne i Guds Rige og Kirke, og ved at vi havde et fast Haab om at erholde Forjættelserne, der vare lovede Fædrene. Den sande Kirke har stedse været bygget paa Apostles og Profeters Grundvold, og disse havde nu som fordum Magt og Myndighed til at binde paa Jorden, saa at det var bundet i Himlen, og at løse paa Jorden, saa at det var løst i Himlen. Men paa Grund af, at Menneskene ikke have denne Myndighed, var Verden i religiøs Henséende

stedt i Mørke og Uvidenhed. En Dag vilde imidlertid komme, da alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk vilde anerkjende Guds Magt og hans Tjeneres Myndighed. Raadede de Hellige til Trofasthed, til at vaage og bede og være tro mod den hellige Religion, som de havde annammet, thi om de forbleve trofaste indtil Enden, vilde den føre dem til Liv og Ophøjelse i Guds evige Rige. Man skulde ikke skamme sig ved Evangeliet, thi „det var en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror;" sagde, det skulde ikke alene prædikes for de Levende, men ogsaa for de Døde. Vi vare derfor delagtige i et Værk, som de Hellige, der vare gangne bag Sløret, fremdeles fortsatte i deres nye Sfære.

Koret sang: „Hør i den Enbaarnes Navn."

Taksigelse af Ældste Søren Hansen.

Mødet aabnedes paany Kl. 2 Eftermiddag i samme Lokale.

Koret sang: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung."

Bøn af Ældste N. P. Nielsen.

Koret sang: „Vi byde Eder fra Zions Dale."

Efter nogle Bemærkninger af Præs. K. Petersen bleve Kirkens Autoriteter, saavel i Zion som i Adspredelsen, foreslaaede til Opholdelse, hvilket énstemmig vedtoges.

Præs. Jos. F. Smith holdt derpaa en kort Tale i det engelske Sprog til Forsamlingen, der lød omtrent saaledes: Brødre og Søstre! jeg beklager meget ikke at kunne henvende mig til Eder i det danske Sprog, men haaber ved Hjælp af en af de tilstedeværende Brødre, som vil være af den Godhed at oversætte mine Bemærkninger, at være istand til at gjøre Eder bekjendt med mine Følelser. Det er en stor Tilfredsstillelse for os som Sidste Dages Hellige at vide, at Herren igjen har aabenbaret sig til Menneskene i denne Tid og Slægt, har gjengivet sit evige Evangelium til Frelse for Menneskeheden, har oprettet sin Kirke paa Jorden og forsynet den med Apostle og Profeter samt tilhørende Gaver, Kræfter og Velsignelser. Jeg for mit Vedkommende er glad og lykkelig over at være et særdeles Vidne for denne Slægt om, at Herren saaledes igjen har aabenbaret sig. Jeg ved, at dette Værk, hvori vi ere meddelagtige, er Kristi sande og rene Evangelium, jeg ved dette for mig selv, og jeg ved, at Jos. Smith var en sand Guds Profet, og at dette Værk vil vedblive at rulle fremad, indtil det har indtaget den ganske Jord. Herren oprejste forat grundlægge hans Kirke og Rige paa Jorden i vor Tid Jos. Smith, som tilbragte hele sit Liv med at fremme Herrens Gjerning og stadfæste Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger blandt Menneskenes Børn. Jeg kan give det samme Vidnesbyrd om Brigham Young. Da Profeten Joseph blev myrdet og saaledes ligesom Apostlene fordum beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, oprejste Gud en anden Mand, iførte ham med Kraft fra det Høje, skjænkede ham Visdom og Aabenbaringens Aand, hvorved han blev istand til at røgte det høje og hellige Kald, som fra den Stund af paahvilede ham. Han har fra Jos. Smiths Død indtil nærværende Tid staaet i Spidsen for dette Folk og ført det sejrrigt gjennem alle Kampe. Han har søgt at gjennemføre alle de store og ædle Principer, som Profeten Joseph lærte, og han er den, som besidder det højeste Præstedømme paa Jorden i vor Tid. Hvis derfor denne Slægt vilde adlyde hans Raad og efterfølge hans Exempel, vilde den blive frelst i Guds celestiale Rige.

Det er Eders Rettighed, mine Søskende, at være Redskaber i Guds Haand

til at frelse Menneskene ved at meddele dem, hvad I vide angaaende Evangeliet, undervise dem om dets første Principer og Saliggjørelsens Plan, og paa denne Maade bringe dem til Kundskab om Sandheden. Ligeledes vil jeg anspore Eder til at gjøre Noget for Eders afdøde Slægtninge og Venner ved at udfinde deres Slægtregistre, saa at I, naar I komme hjem til Zion, kunne udføre Ordinancerne for dem og saaledes komme til at staa som Frelsere paa Zions Bjerg med Guds Navn skrevet i Eders Pander. Jeg føler vel for alle mine Brødre, som sidde omkring mig her, thi de ere gode og trofaste Mænd, og ønsker Guds Velsignelse over dem og Broder Larsen for deres nidkjære og gode Arbejde i Missionen. Hellige, et Ord til Eder! Værer ligesom dem nidkjære, trofaste, udholdende og varagtige i Eders Pligter, forsømmer ikke Eders Bønner og værer ydmyge for Herren, da vil Held, Lykke og Velsignelse følge Eder nu og for stedse. Jeg er glad og lykkelig over den Enigheds og Kjærligheds Aand, som gjør sig gjældende her, og som overalt er de Sidste Dages Helliges Kjendemærke, og jeg kan sige, det er mig stedse en stor Glæde at være blandt de Hellige og nyde deres Selskab.

Som en Herrens Tjener og en Guds Apostel nedbeder jeg vor himmelske Faders Velsignelse over de Forsamlede. Amen.

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Raad og Vink til Ældste og Hellig.

Det Arbejde, som nu er tilendebragt, nemlig at emigrere en Del af de Hellige fra de forskjellige Konferencer, har til en vis Grad optaget Ældsternes Tid og Opmærksomhed. I Forbindelse hermed har Ombytningen af præsiderende Ældster i de fleste Konferencer, samt Overdragelsen af Bøger og Regnskaber givet Brødrene tilstrækkeligt at bestille. Men da vistnok disse uundgaaelige Besværligheder for en Del ere overvundne og Brødrene begynde at blive bekjendte med deres Stillinger, er det nødvendigt at overveje deres aandelige Behov, der ere satte under deres Vejledning, og benytte sig af de givne Lejligheder til at udsprede Evangeliet blandt dem, der endnu ikke ere komne til Kundskab om Sandheden. Ældsterne skulde derfor stedse have et vaagent Øje med de Hellige og ofte besøge dem i deres Huse, saa at de kunde blive bekjendte med deres sande Stilling og saaledes være istand til at give Trøst og Opmuntring paa rette Sted eller Irettesættelse i Ydmyghed, eftersom Omstændighederne maatte være, og eftersom Visdommens Aand maatte indgive dem. Da Emigrationen altid drager Folkets Opmærksomhed hen paa os, er derfor nu den rette Tid kommen for Ældsterne til at opløfte deres Røst og advare Folket for de Straffedomme, som den Almægtige er ifærd med at lade komme over Nationerne, og raabe Omvendelse til de Faldne, opsøge de Oprigtige af alle Sekter og Partier og berede dem til at gaa op med de Hellige til Zion. Et stort Arbejde er endnu

tilbage for Herrens Tjenere at udføre i disse Lande, da vi se, at Herren er naadig mod Folket og fremdeleles tilsteder, at hans Evangelium bliver forkyndt iblandt dem. Vi maa derfor være taalmodige og overbærende mod denne vantro Slægt og gjøre Alt forat frelse dem, thi de ere vore Brødre og Søstre — Alle Børn af den samme gode og kjærlige Fader.

Mange af de Hellige i disse Lande ere kaldte Fattige; men om de have den sande Tro i deres Hjerter, ere de isandhed rige, thi den opfylder dem med en usigelig Glæde, Fred og Tilfredshed, som Verden ikke kan skjænke dem, og indgyder dem et varigt og fast Haab om en herlig Opstandelse. Hvad gjør det til Sagen, om de for Nærværende kun have Lidet af denne Verdens Gods, Forjættelsen lyder, at de Sagtmodige og Ædle engang skulle arve Jorden. Lærerne skulde tage en Interesse i at besøge de fattige Hellige i deres Hjem, trøste dem i deres Bedrøvelse, opmuntre dem og raadslaa med dem om den bedste Maade at udvirke deres Udfrielse paa samt søge at forbedre deres Kaar. Ingen skulde give op eller blive misfornøjet. Israels Gud lever, og hans vaagende altsénde Øje er over hans Hellige. Han kjender deres Omstændigheder og Begjær. Han hører deres Bønner, ved hvad de behøve og hvad der er for deres Bedste, samt hvad der er til alment Gode for hans Rige paa Jorden. Om det ikke har behaget ham at aabne Vejen for dem dennegang, saa skulde Ingen derfor være misfornøjet eller nedtrykt i sine Følelser, men skulde derimod stræbe fremad med desto større Kraft, forny deres Tro og fordoble deres Anstrængelser, saa at de maaske til en anden Emigration kunde være iblandt de Lykkeliges Tal og kunne drage op til Zion. Der er maaske Nogle, som indtil det Sidste nærede Haab om at komme med, men som da de bleve skuffede i deres Forventninger, begynde at blive sløve i Opfyldelsen af deres Pligter. Andre kunde maaske føle Utilfredshed over ikke at blive hjulpne ud, tænkende at deres Udfrielse var ligesaa nødvendig og deres Rettighed til at blive udfriet ligesaa stor som deres, der have rejst. Med saadanne Følelser staar man i Fare for at komme under hans Magt, som gaar omkring som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge.

Til Slutning ville vi opmuntre de Hellige til at være nidkjære i at besøge Forsamlingerne baade for deres egen Skyld og for Evangeliets Fremme. Om de afholde sig fra Forsamlingerne, vil en ligegyldig Aand, som leder til Frafald, indsnige sig i deres Hjerter og saaledes berøve dem deres Tro, Haab og Glæde i Herren. Paa samme Tid, som de efterkomme denne Pligt, udfylde de de tomme Pladse, som ere opstaaede derved, at Nogle ere dragne til et bedre Land. Ligeledes skulde Enhver, der kalder sig en Sidste Dages Hellig, holde „Stjernen", for igjennem dens Spalter at erhverve sig Lys og Kundskab; paa samme Tid opholde de ogsaa dens Cirkulation.

Med disse faa Opmuntringer og Formaninger til Præstedømmet og de Hellige ønske vi, at Herrens Velsignelse maa være de Hellige tildel, saa at Fred og Glæde maa bo i deres Hjerte og i deres Hjem for bestandig.

Notits.

Det i Danmark og Sverig samt partielt i Norge vedtagne nye Myntsystem gjør det nødvendigt ogsaa for vort Vedkommende at benytte samme i vor daglige

Forretningsførelse, hvorfor vi herved gjøre de Præsiderende og Bogagenterne opmærksomme paa, at alle Regnskaber, der indsendes til dette Kontor, maa føres i Kroner og Øre efter den 15de Ds.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 30te Juni 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da jeg ved, det vil interessere Dem saavelsom de Hellige at faa en kort Beretning om Kompagniet, som afgik fra Kjøbenhavn den 25de Ds., er det med Glæde, jeg sender Dem nogle Linier. Som De ved, var Vejret meget behageligt ved vor Afrejse, og vi maa isandhed sige, at det har været særdeles gunstigt over hele Nordsøen. Det Halve af Vejen var det næsten blikstille, og den øvrige Del kun meget lidt Vind, ikkedestomindre var der nogle Faa, som følte mere eller mindre utilpas, men som Alt forsvandt, saasnart den engelske Kyst lod sig tilsyne. Kaptejnen viste os al Forekommenhed, og Mandskabet i det Hele taget søgte at gjøre enhver Ting saa behagelig for vore Emigranter som mulig. Udmærket Orden og Fred herskede, gode Følelser gjorde sig gjældende blandt alle de Hellige, og Glæde syntes at opfylde ethvert Bryst for Lejligheden, de havde, til at gaa op til det forjættede Land, og samles med Guds Folk i Klippebjergene, hvor Herrens Profeter og Apostle staa som Ledere og med Præstedømmets Magt og Myndighed til at administrere i alle Ordinancer henhørende til Guds Kirke og Menighed paa Jorden, gjenoprettet i disse sidste Dage. Vel, jeg vil ikke optage Tiden med at gjøre Bemærkninger om disse Ting, men vil kun sige, at Guds Rige vil gaa fremad og overvinde alle dets Modstandere, Zion blive opbygget og de Gode og Oprigtige blandt Nationerne blive indsamlede dertil i Herrens egen belejlige Tid. —

Vi ankom Alle lykkelig og vel til Hull Mandag Morgen mellem Kl. 8 og 9, men kom ikke iland førend omtrent Kl. 12, hvor Mr. Ramsden, Agent for Guion-Linien modte os og havde gjort de nødvendige Forberedelser for Transporten af Gods etc. til Stationen og vor videre Befordring med Banen til Liverpool, hvor vi ankom Kl. 10 samme Aften efter omtrent 7 Timers Rejse. Præs. Jos. F. Smith modtog os ved Stationen i Liverpool og bød os Alle hjertelig Velkommen. De Hellige bleve strax ledsagede ombord paa Dampskibet „Idaho", som er bestemt til at bringe os over det store Dyb. Passagerernes Gods blev ogsaa samme Aften bragt ombord, hvilket vi ikke bleve færdige med før Kl. 2 om Natten.

Igaar bleve Billetter uddelte til Alle, og Enhver anvist sin Plads. Kl. 4 i Eftermiddag er Skibet bestemt at skulle afgaa.

Saavidt vi vide, ere alle de Hellige vel. Vor Rejse hertil har været særdeles heldig, ingen Ulykke af nogen Slags, og vi haabe fremdeles at blive bevarede paa vor Rejse og naa vort Bestemmelsessted lykkelig og vel.

Vel, jeg maa afbryde for dennegang

med mange Hilsener til Dem selv, Brødrene Bruun, M. & K. Petersen og alle de Hellige, og maa Herren velsigne Dem, Br. Flygare og Alle, som arbejde og gjøre Godt for Sandhedens Udbredelse. Alle Brødrene hilse.

Deres Broder i Evangeliet

C. G. Larsen.

Ombord paa Dampskibet „Idaho", 1. Juli 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg sender Dem igjen nogle faa Linier. Vi afgik fra Liverpool igaar Eftermiddags Kl. 6. Vejret behageligt, de Hellige alle vel og de Fleste paa Dækket. Præs. Jos. F. Smith og flere Brødre med ham vare ombord før vor Afrejse, og Præs. Smith gav os nogle udmærkede Raad i Henséende til Rejsens Anliggender. Passagernes Antal er 762, af hvilke 96 ere Engelske, og organiseret som følger: C. G. Larsen, Fører for hele Kompagniet og Ældsterne J. Frantzen, L. S. Andersen, N. Andersen, P. C. Geertsen, A. Jensen og M. L. Williams som Medhjælpere, inddelt i 6 Distrikter med hver sin Præsident og 2 Medhjælpere samt Andrew Jensen som Vagtkaptejn.

Vejret er behageligt, Søen omtrent blikstille, næsten alle Søsskende paa Dækket og føler vel. Alle Brødrene i Forening med mig fremsende mange Hilsener til Dem og Alle i Nr. 14 samt alle de Hellige.

Deres Broder i Evangeliet

C. G. Larsen.

P. S. Kl. 7 Eftermiddag ankom til Queenstown, Alt vel ombord. Vil afgaa herfra igjen om en Time.

C. G. L.

Hvorhen staar vor Kurs?

(Af B. B. i „Womans Exponent.")

Hvorhen staar vor Kurs paa det store Tidens Ocean, have vi noget Maal for Øje, som vi anvende alle vore Evner og Kræfter forat opnaa, og ere vi omhyggelige og flittige i at benytte alle vore Hjælpekilder for uden Fare og Skade for os selv at naa dette ønskelige Maal? Have vi sat vor Kurs fornuftig og valgt til vor Lods En, som vil advare os for enhver Hindring paa vor Vej, som er bekjendt med alle Banker og Rev, der hvert Øjeblik, naar vi roligt og stille fare henover den spejlblanke Sø, let kunde foraarsage vor Undergang, thi undertiden skjuler den klare, blinkende Flade det mest farefulde Dyb, som naar det ser mest indbydende ud for den Sejlende, og medens Alle ere ubekjendte med de skjulte Klipper og Skjær, pludselig i et Øjebliks tilsyneladende Sikkerhed bringer Skibet til at gaa under, eller det sønderslaas mellem de skjulte Klippegrunde. Ofte dannes ogsaa en mægtig Bølge af en eller anden neppe mærkelig Grund, som under sin vilde Frembrusen tilintetgjør det skrøbelige Fartøj eller bringer det endog mere solide Skib til at forsvinde i det bundløse Dyb.

Er det da ikke fornuftigt at være paa vor Vagt og grundig lære os selv

at kjende, samt med en saadan Omhyggelighed udvikle enhver Egenskab, vi besidde, at vi med Held kunde bekjæmpe enhver Hindring paa vor Vej, og stedse være ledet af Trøsteren, den Hellig-Aand, som aldrig kan fejle?

Den er den eneste sikre Lods, vore Hjerters Tilskynder til det Gode, det sande Udødeligheds-Instinkt, som vil lede os sikkert gjennem alle Omstændigheder i Livet; den er en Trøst under enhver Sorg, et Haab i enhver mørk Time, et paalideligt Anker, som vil holde os fast under de sværeste Storme paa Livets Sø, hvis vi kun ville lytte til dens sagte Hvisken, som den stedse er rede til at yde dem, der fuldstændig hengive sig til dens himmelske Indflydelse. Det er kun ved at føre et rent og pletfrit Liv, at vi kunde blive saaledes beskjærmede; vi maa først underkaste os Jesu Evangeliums Bydende og adlyde Guds Riges Principer, blive ligesom smaa Børn i Ydmyghed og Sagtmodighed, inden vi kunne deltage i de rige Velsignelser, som flyde fra Livets og Visdommens Kilde til Alle, som ere beredte til at modtage dem.

Det vil ikke være fornuftigt ubekymret at drive om, kun søgende at tilfredsstille sine tomme Ønsker efter Øjeblikkets Indskydelse, medens man stadig flyder nedad den store Tidens Strøm, og, ligegyldig for de os omgivende Farer, vente at lande i en sikker Havn, uden Tanke, uden Beregning, uden nogen bestemt Hensigt og uden at have medbragt de nødvendige Kreditiver. Vilde noget fornuftigt Væsen, der besidder sund Sands og Dømmekraft, rejse til et fremmed Land og blandt et fuldstændig ubekjendt Folk, uden iforvejen at have gjort de omhyggeligste Arrangementer og forsynet sig med et nøjagtig udstedt Pas, der beviste Identiteten af hans Person blandt det Folk, hvem han agtede at besøge? Og dog er det Tilfældet med Mange af os, som ere begavede med Forstand, og som ere i Besiddelse af ubegrændsede Fordele med Hensyn til at kvalificere os for en højere Tilværelse og Kaldelse, at vi Dag efter Dag leve uden neppe at ofre en Tanke paa Andet, end hvad vi dagligdags ere beskjæftigede med, tilfredse om vi blot kunne deltage i en eller anden ubetydelig Fornøjelse, undertiden forglemmende vor himmelske Fader, hvis Haand forstrækker os med alle vore Fornødenheder, og uden hvis Hjælp og Bistand vi ikke kunne existere for et eneste Øjeblik.

Har den store Skaber givet os vore Forstandsevner, vore fortrinlige Legemer, saa duelige til Handling og saa forunderligt dannede, for at de skulde være en Bold for Hændelsen, kun kontrollerede af Omstændighederne? Ere vi ikke vor egen Skjæbnes Afgjørere? Vi ere visselig individuelle Forvaltere og kunne gjøre, være og blive, hvadsomhelst det er os muligt at opnaa; om vi have et højt Formaal, og vort Mod svarer til vor Beslutning, kunne vi opnaa en høj Værdighed. Vor Frelser, hvis Liv er givet os til et Exempel, gik omkring forat gjøre Godt. Han levede ikke forat begunstige sig selv eller for Ens Lykke alene, men for hele Menneskeslægtens; hans Handlinger og Ord fremkom med naturlig Renhed, med den mest ubegrændsede Barmhjertighed for Menneskehedens Fejl og Svagheder. Han lagde den naturligste Sympathi for Dagen for de Fattige, og fordrede kun stræng Lydighed til Himlens Love. Hvis vi vilde blive Jesu sande Efterfølgere, skulde vi vaage over vore egne Hjerter og flittigen søge at underkaste os den Hellig-Aands Ledelse, hvilken han har lovet os, og som vil lære os om vore Pligter mod os selv, mod vore Børn og vore Medarbejdere i den store Frelsningsplan, og fremfor Alt vor Pligt mod Ham, hvem vi skylde Alt.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“.)

(Fortsat).

Betingelserne bleve fremsatte, hvori der fordredes, at alle de Hellige skulde tage bort inden tresindstyve Dage, og disse Betingelser bleve underskrevne paa Anti-Mormonernes Vegne af Nogle af ovennævnte Partier samt af Major Parker, Hr. Smith, Hr. Reynolds og Hr. Edmonds af Nauvoo. Istedetfor at Parker forsvarede Staden og tilbageslog Pøbelens Angreb, som han skulde have gjort, behandlede han dem som sine Ligemænd og gjorde en Traktat med dem, som stemte overens med deres Betingelser, og paatrykte samme sit officielle Segl.

Men Pøbelen var ikke tilfreds med disse Betingelser. Tresindstyve Dage vare for længe for dem at vente. Desforuden var det ikke de Helliges Fjernelse alene de ønskede, det var tillige deres Blod. De ønskede en Lejlighed til at myrde, røve og fortsætte deres Voldsgjerninger. Da Singleton erfarede, hvilke Følelser der besjælede hans Officerer og Menige, trak han sig tilbage fra sin Stilling som deres Leder. Chittenden trak sig ligeledes tilbage. Singleton skrev til Smith, Reynolds og Parker og berettede, at Pøbelen havde forkastet de af dem underskrevne Betingelser, hvilke han ansaa forat være saa moderate, som nogen rimelig og følsom Mand kunde opstille, dog maatte de ikke længere betragte ham som forbunden med Pøbel-Lejren i dens fremtidige Operationer.

Carlin beskikkede øjeblikkelig Thos. S. Brockman af Brown Co. til Partiets Leder, som derpaa holdt „en rørende Tale til dem“ og strax gav Ordre til Afmarsch. Pøbelen selv opgav deres Antal til syv Hundrede med mange Bagage-Vogne og fuldstændig beredte til et Felttog, men man troede almindelig, de talte over et Tusinde. Mange af Nauvoos nye Borgere, som følte, at Fare var nær forhaanden og ventede et almindeligt Blodbad, forlode Staden forat rejse andetsteds hen. De tilbageværende Borgere, hvilke Faa, der vare skikkede til Tjeneste, beredte sig paa det Værste, men den store Masse af dem, som hørte til Kirken, vare syge og forarmede, og indbefattede mange Kvinder og Børn.

Gamle Tom, som Brockman benævnte sig selv, havde ikke saasnart overtaget Kommandoen, før han gav Ordre til Afmarsch. Omtrent Klokken halv Ti om Formiddagen den 10de September opdagede Vagten, der var posteret i Tempel-Taarnet, at Pøbelen nærmede sig Nauvoo langs Carthage-Vejen. Statsguvernørens Instrux til Major Parker havde været at organisere Folket i Nauvoo til Selvforsvar. Fire Kompagnier Frivillige vare blevne organiserede. Da det blev bekjendt, at Pøbelen under Brockman marscherede henimod Staden, bleve disse Kompagnier befalede at drage ud og møde dem. Omtrent ved Middagstid havde de naaet en Kratskov ved Carthage-Vejen, da John Wood, Esq., Borgemester i Quincy, Major Flood, Dr. Conyers og d'Hrr. Joel Rice og Benjamin Clifford jun., ligeledes fra Quincy, ankom til Nauvoo. Guvernøren havde givet Major Flood Befaling til at rejse en væbnet Styrke i Adams Co. til Beskyttelse af Nauvoo. Disse Herrer vare Alle harmfulde over Pøbelens afskyelige Frem-

gangsmaade mod et undertrykt og forsvarsløst Samfund. De vilde imidlertid gjøre et sidste Forsøg paa at undgaa Blodsudgydelse, af hvilken Grund Major Wood foreslog, at de skulde tage til Pøbel-Lejren og erfare, om der ikke var nogen Udsigt til et Forlig. De begave sig selvfølgelig derud i en Vogn og havde en Sammenkomst med Carlin og Brockman. Forat man kan danne sig en rigtig Anskuelse om denne Pøbelhobs Følelser og Planer, ville vi her nøjagtig gjengive Carlins og Brockmans Forslag:

„Den 10de September 1846.

„Vedtaget paa den forsamlede Anti-Mormon-Styrkes Vegne, der er lejret i Nærheden af Nauvoo, af Officererne i Raad:

„1. At de Arrestordrer, der ere i John Carlins Besiddelse, skulle udføres, hvis Individerne, mod hvem de ere udstedte, kunne blive fundne.

„2. Mormonerne skulle Alle aflevere deres Vaaben til en eller anden Gentleman, hvem begge Partier blive enige om at vælge, og ethvert Gevær eller andet Vaaben vil blive tilbagegivet Ejeren, saasnart Ejeren af nævnte Vaaben bona fide (paa Tro og Love) har forladt Staten med sit Gods og Kvæg.

„3. Anti-Mormon-Tropperne skulle tillades at marschere fredelig igjennem Byen, idet vi forpligte os til ikke at skade hverken Person eller Ejendom, medmindre vi blive angrebne, i hvilket Tilfælde vi ville forsvare os selv det Bedste, vi kunne.

„4. Mormonerne skulle forlade Staten inden tredive Dage.

„5. Anti-Mormonerne skulle stationere en Troppestyrke efter deres nærmere Opgivende i Staden, forat se til at ovennævnte Betingelser blive opfyldte.

„John Carlin. Thomas S. Brockman.

„Paa Lejr-Officerernes Vegne."

Carlin var bleven ulovelig ansat som speciel Konstabel forat udføre en Arrestordre mod en formodet Forbryder. Dette var den eneste Arrestordre, som man angav, han havde at udføre. Men hvilken Forandring der nu havde fundet Sted! Han var bleven en Diktator og gjorde Fordring paa Udøvelsen af mere despotisk Myndighed, end nogen Konge kunde føre. Han havde ikke alene hvervet Soldater i Hundredevis fra Hancock, det eneste Kounty, hvor han kunde gjøre Fordring paa Myndighed som Konstabel, men fra alle omliggende Kountyer. Majorer, Oberster og andre Officerer bleve indkaldte af ham. Og alt dette forat danne en posse forat udføre en Konstabels Arrestordre i Hancock! I Spidsen for disse Tropper, som han saaledes havde indkaldt, dikterede han Betingelser for en By og truede Befolkningen med sin Hævn, hvis de ikke opfyldte dem! En saakaldet Konstabel opfordrede Folket til at udlevere deres Vaaben under Tilsagn af Straf, hvis de ikke efterkom Befalingen og truede med at ville fordrive dem fra deres Hjem og fra hele Staten, fordi de (naturligvis) vare Mormoner! Dette var noget af det Skjændigste, man nogensinde havde hørt.

Carlin, „Gamle Tom" og deres Pøbel lagde kun liden Ærbødighed for Dagen for Herrerne fra Quincy, efterat have forelagt dem Betingelserne om at indgaa paa Forlig, thi da de vendte tilbage til Nauvoo, affyrede Pøbelen adskillige Kanonkugler over deres Hoveder. Major Flood havde set nok til at overtyde sig om, at det vilde være upopulært hos Pøbelen at forsvare eller beskytte Nauvoo, han besluttede imidlertid at modtage Guvernørens Fuldmagt til at hverve Tropper i Adams County i dette Øjemed, men da han var bemyndiget til at overdrage Fuldmagten til nogle Borgere i Adams County, gjorde han dette, og Benjamin Clifford

af Quincy var villig til at udføre dette Hverv. Clifford tog derpaa Kommandoen over de Frivillige. Under ham vedblev Charles M. Johnson at handle som de Frivilliges Oberst, hvilken Stilling han tidligere havde indtaget under Parker. William L. Cutler handlede i Egenskab af Oberst-Løjtnant og William Anderson som Adjutant. Det første, andet, tredie og fjerde Kompagni stod under Kommando af Kaptejnerne Andrew L. Lamoreaux, Alexander McRae, Hiram Gates og Curtis E. Bolton.

(Forts.)

Blandinger.

Lad Modgangens Vinde og Bølger blæse og storme omkring Dig, om de ville; men hold Dig kun paa Retskaffenhedens Vej, og Du vil staa urokkelig som Klippen. Hold fast ved dette Princip og byd Ulykken Trods. Hvis Sladren med sin giftige Tunge har fat paa dit gode Navn, bryd Dig da ikke derom. Opløft dit Hoved, opfør Dig vel og lad dit Ansigts Klarhed og dit Livs Renhed gjøre Løgneren tilskamme, der vilde nedrakke og tale ilde om din Karakter.

Kjærlighed er Sjælens Frugt, som naar Venner gaa bort, endmere fuldkommen modnes ved Solen, der naar den fra det Høje.

Karakteren er det evige Tempel, som Enhver begynder at opføre, men som Døden kun kan fuldkommengjøre. Jo finere Bygningsstilen er, desto mere skikket er det for Beboelsen af Engle.

Lamaniternes Omvendelse. „Deseret News“ for 12te Maj skriver herom Følgende: „I Tirsdags Aftes ankom Poko—tel—lo, en Høvding fra Snake River Landet, tilligemed sin Stamme til denne Stad i den Hensigt at blive døbt til Kirken. Ceremonien fandt Sted igaar Eftermiddags, Ældste D. B. Huntington forrettede, og de toge strax efter afsted mod Nord, vel tilfredse med, hvad de havde hørt og med den faste Beslutning at ville afstaa fra deres slette Vaner.

Poko-tel-lo berettede, at der var mange andre Indianere, som troede, og som havde isinde at blive døbte.

Visselig opfyldes Forjættelserne, der bleve givne deres Fædre, overensstemmende med Profeternes Forudsigelser.“

— En Korrespondent til samme Blad fra Millard Co. siger: „Indianerne af Kanosh-Stammen begynde at udtrykke Ønske om at blive døbte, da de sige, at de have modtaget Aabenbaringer, hvori de paaskyndes til at foretage dette Skridt, og vi vente inden ret længe at kunne døbe den hele Stamme.“

Jordskjælv og stærke Vulkan-Udbrud have i den senere Tid fundet Sted paa Island, hvor store Græsgange ere blevne ødelagte ved den fra Vulkanen stadig udstrømmende Lava, hvorved Befolkningen har lidt megen Skade. I Sydfrankrig og

Ungarn have mægtige Vandfloder ligeledes anrettet frygtelige Ødelæggelser i flere Provindser. Tusinder af Mennesker ere omkomne, og atter Tusinder ere ved disse Lejligheder blevne berøvede Hus og Hjem.

God Attest. Under Kong Oskar den Førstes Besøg i Kristiania 1851 modtog han følgende Bønskrivelse: „Til Kongen! Jeg fattige og ulykkelige Enke Karen Olsdatter anraaber Deres Majestæt om den Naade, at De vil lægge et godt Ord ind for min Søn Andreas hos vor gode Politimester, som blev afskediget som Natvægter forrige Høst formedelst en Drukkenskabsgjenstand. Vor Politimester er ligesaa god som stræng og ædruelig, men ganske anderledes forholder det sig med Deres Majestæt, som kan lade Naade gaa for Ret. Gud velsigne Deres Majestæt! Hjælp mig i denne Bøn." Det følger af sig selv, at man skaffede Udvej for Andreas, med Advarsel om ikke at befatte sig med „Drukkenskabsgjenstande" for Fremtiden.

Renlighed er en Dyd. I et Selskab morede man sig med at løse Gaader, og der blev blandt Andet spurgt om, hvad det er, som Alle længes efter, men som naar det kommer, enda er til Besvær. Opløsningen er: høj Alder, men en ung Frue gjættede paa, at det maatte være Storvadsk.

Adolf Aug. Nichols afgik ved Døden den 15de Maj i en Alder af 72 Aar og 6 Dage i Mantua, Box Elder Co. Dødsaarsag: Alderdomssvaghed.

Afdøde var født i Holsten og blev et Medlem af Kirken i Jylland for mange Aar siden. Emigrerede til Utah i 1860; levede og døde som en værdig Hellig.

Olga E. Solvia, Datter af Josefine og Peter A. Nielsen, døde i en Alder af 3 Aar og 8 Maaneder af Kighoste og Lungebetændelse den 21de Maj i Logan.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.